

De balans portretteert artsen en hun drukke leven. Hoe combineren zij werk en privé? Heeft u hierover zelf een verhaal dat het vertellen waard is? Mail dan naar redactie@medischcontact.nl.

Tachtig uur per week houdt hoogleraar neurologie Philip Scheltens (59) zich bezig met de ziekte van Alzheimer. Als zoon vindt hij de bezoeken aan zijn dementerende moeder 'moeilijk en een beetje saai'.

'Als ik nú kind was, had ik vast ADHD'

Leeftijd: 59

Uren betaald werk: 40 uur

Overwerk en nevenfuncties: 40 uur

Kookclub: één avond per maand

Persoonlijk: getrouwd met een fulltime werkend neuroloog. Samen hebben ze twee kinderen (22 en 20).

En nog een kind uit een eerdere relatie (26).

MATS VAN SOOLINGEN

HARD WERKEN

'Van hard werken is nog nooit iemand doodgegaan, is ons vroeger thuis met de paplepel ingegoten. Mijn vader werkte veel en had verschillende nevenfuncties. Mijn moeder had het altijd druk met vrijwilligerswerk. Zelfs toen ze al ouder waren, moesten ze hun agenda erbij pakken om een afspraak met me te maken. Ik werk officieel veertig uur, maar de realiteit is dat er héél veel uren bijkomen. Naast mijn werk als neuroloog heb ik tal van nevenfuncties, waaronder het bestuur van het Deltaplan Dementie, de KNAW en de Stichting Steun Nederlandse Bachvereniging. Ik werk 's avonds altijd door, met mijn laptop in de woonkamer. Ik heb me nooit onttrokken aan het gezinsleven door in een studeerkamer te gaan zitten. Ik kom ook altijd op tijd thuis 's avonds. Het scheelt dat ik vlak bij het ziekenhuis woon en gewoon op de fiets kan springen.'

ALZHEIMER

'Sinds 2000 ben ik hoogleraar neurologie aan het VUmc en ben ik gestart met het Alzheimercentrum. Inmiddels geef ik leiding aan meer dan 75 personen. Als aios neurologie ben ik bij toeval onderzoek gaan doen naar alzheimer. Voor die tijd gebeurde er weinig op dat gebied, maar met de introductie van de MRI-scan veranderde dat. Ik was geïntrigeerd door het ziektebeeld en het verschil in verloop van de ziekte tussen verschillende mensen. Ik vind het een leuke patiëntengroep. Het zijn vaak zulke aardige mensen, met zo'n triest verhaal.'

MOEDER

'Nadat mijn vader vier jaar geleden overleed, begon het op te vallen dat mijn moeder achteruitging. Ze is licht dement, maar ze heeft geen alzheimer. Inmiddels woont ze in een kleinschalige woonvorm. Mijn drie zussen en ik hebben de weekenden verdeeld; ik bezoek haar eens in de vier weken. Ik vind die bezoeken moeilijk en een beetje saai. Ze beleeft niets meer en wat ik vertel, beklijft niet. Er zijn momenten dat ik denk: dat heb je al dertien keer verteld. Ik heb daar weinig geduld voor en dát terwijl ik op mijn werk juist véél geduld heb met dementerende patiënten. Het doet me verdriet om mijn moeder te zien zoals ze nu is. Het is zo'n schril contrast met de actieve vrouw die ze vroeger was. Ze is niet ongelukkig of ontevreden, maar dit is niet wat ze voor zichzelf had gewenst.'

KOKEN

'Al 25 jaar heb ik een maandelijkse kookclub met twaalf andere leden; allemaal mannen en allemaal dokter. We koken haute cuisine onder leiding van een chef-kok. Koken – ook thuis kook ik vaak – levert me enorm veel ontspanning op. Terwijl ik met mijn handen werk, komen de beste ideeën naar boven. Anderen krijgen dat misschien van sport, maar dat is niet aan mij besteed.'

BALANS?

'Ik ben extreem in balans. Ik werk hard en veel, maar ik ervaar dat niet als druk. Ik gedij juist bij drukte. Ik ben heel georganiseerd, maar ook onrustig en ongeduldig. Als ik nú een kind zou zijn, had ik vast het etiketje ADHD gekregen.'

Simone Paauw

